

ἀνάπαιστος ἀπ' ἐλάσσονος / anapaestus apelassonos

ARIST. QUINT. *de mus.* I 15 (p. 35. 4 sqq. Winnington-Ingram) ἐν τῷ δακτυλικῷ γένει ἀσύνθετοι μὲν εἰσι ρύθμοι ἕξ· ἀπλοῦς προκελευματικὸς ἐκ βραχείας θέσεως καὶ βραχείας ἄρσεως, προκελευματικὸς διπλοῦς ἐκ δύο βραχειῶν ἐπὶ θέσιν καὶ δύο βραχειῶν ἐπ' ἄρσιν καὶ ἀνάπαλιν, ἀνάπαιστος ἀπὸ μείζονος ἐκ μακρᾶς θέσεως καὶ δύο βραχειῶν ἄρσεων, ἀνάπαιστος ἀπ' ἐλάσσονος ἐκ δύο βραχειῶν ἄρσεων καὶ μακρᾶς θέσεως, <ἀπλοῦς σπονδεῖος ἐκ μακρᾶς θέσεως> καὶ μακρᾶς ἄρσεως, σπονδεῖος μείζων, ὁ καὶ διπλοῦς, ἐκ τετρασήμου θέσεως καὶ τετρασήμου ἄρσεως.

MART. CAP. IX 982 (p. 378. 18 sqq. Willis) anapaestus qui vocatur <maior *suppl. Meibom*> accipiet elationem unius temporis, positionem vero duorum temporum faciet. monochronon quippe dicitur tempus, etiam cum longa ponitur, quae longa duo tempora recidere consuevit, vel cum tria tempora simul brevia collocantur, vel cum sunt quattuor numero; quae omnia ad comparationem longae syllabae computantur. igitur maior anapaestus elationem quidem suscipiet, quae monochronos esse dicatur, positionem dichronon habere monstratur. quare utriusque temporis, quod in positione fuerit, aequali sibiposito oportet elationis geminum tempus accipere, ita tamen, ut utroque insequenti tempore par priori esse videatur. quare anapaestus apomizonos dactylicus a nobis esse dicitur; at vero anapaestus, qui apelassonos nominatur, ex duabus brevibus, quae in elatione sint, et una, quae in positione sit, copulatur. [M.E.]